

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jířího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **N. V.**, zast. JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem, se sídlem Smetanovo náměstí 1180/7, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2013, č. j. 61 Az 11/2012 - 98,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Alexandru Belicovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 6.800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení žalobce nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 11. 2012, č. j. OAM-14/ZA-ZA06-ZA14-2011, neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 24. 10. 2013, č. j. 61 Az 11/2012 - 98, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl. Soud poukázal na to, že důvodem žalobcovy opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly problémy kvůli podvodu při prezidentských volbách v roce 2008. Žalovaný se podle soudu již v předchozím rozhodnutí řádně vypořádal s popisovanými problémy i s hrozbami žalobcově manželce. Podle soudu nebylo pochybením žalovaného, pokud v žalobou napadeném rozhodnutí odkázal i na závěry svého předchozího rozhodnutí. Soud dále uvedl, že z § 22 odst. 1 zákona o azylu nelze dovodit povinnost žalovaného doručovat písemné vyhotovení rozhodnutí v jiném než českém jazyce. Soud zdůraznil, že výskyt ruských vojsk v Gruzii postihuje bez rozdílu veškeré obyvatelstvo země a dále poukázal na to, že neúspěšným žadatelům o udělení mezinárodní ochrany nehrozí v této zemi původu žádná z forem diskriminace. Podle soudu žádná z žalobcových lékařských zpráv neprokázala takovou závažnost jeho zdravotního stavu, že by mu bránila v návratu do země původu; v této okolnosti soud neshledal důvod hodný zvláštního zřetele pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Ve včasné a ustanoveným zástupcem ve lhůtě doplněné kasační stížnosti žalobce (dále jen „stěžovatel“) nejprve namítl, že z usnesení Nejvyššího správního soudu, jímž byl prostřednictvím svého zástupce vyzván k doplnění kasační stížnosti, nebylo zřejmé, v jaké lhůtě tak má učinit. Stěžovatel uplatnil důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s., neboť podle jeho přesvědčení bylo vadou zatíženo řízení před žalovaným správním orgánem i řízení před soudem. Stěžovatel uvedl, že žalovaný měl sám provádět dokazování a neodkazovat na neaktuální zprávy o situaci v zemi jeho původu; navíc podle něj nebylo možné odkazovat na skutečnosti z předchozího řízení o žádosti stěžovatele podané před několika lety. Podle stěžovatele nemůže soud svým dokazováním nahradit vady rozhodnutí žalovaného. Soud tedy pochybil, pokud shledal, že žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Dále stěžovatel vyslovil přesvědčení, že je v jeho případě dán důvod pro udělení humanitárního azylu, a to z důvodu věku a onemocnění, přičemž léčení v domovském státě považuje za nemožné. Stěžovatel dále namítl, že mu rozhodnutí žalovaného ani rozhodnutí krajského soudu nebylo přeloženo do jazyka, jemuž rozumí. Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 10. 2013, č. j. 61 Az 11/2012 - 98, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikovaným pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto judikátu *„přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je - kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce - pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.“*

Nejvyšší správní soud považuje úvodem za vhodné poukázat na to, že z usnesení, jímž byl stěžovatel prostřednictvím svého zástupce vyzván k doplnění kasační stížnosti, bylo možné jednoznačně seznat lhůtu, v níž měla být kasační stížnost doplněna. Tato lhůta v délce jednoho měsíce ode dne doručení usnesení byla stanovena přímo ve výroku usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2013, č. j. 4 Azs 32/2013 - 9; délku lhůty pro odstranění vad kasační stížnosti ostatně určuje i soudní řád správní v ustanovení § 106 odst. 3.

Obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, dostupný na www.nssoud.cz, podle kterého, za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise. Podobně v rozsudku ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, dostupném na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud nezjistil, že by k některým předloženým námitkám či podkladům nebylo přihlédnuto za situace, kdy nebyly označeny žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty. Ve shodě s těmito rozhodnutími pak Nejvyšší správní soud neshledal v souzené věci pochybení krajského

pokračování

soudu při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany ani doplňkové ochrany stěžovateli ani pochybení žalovaného při posouzení opakované žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany.

Stěžovatel namítal i nedostatečné zjištění skutkového stavu věci v důsledku toho, že žalovaný měl vycházet z neaktuálních zpráv o situaci v zemi původu. Zdejší soud v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81, publikovaném pod č. 1825/2009 Sb. NSS, k této problematice uvedl, že „[i]nformace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Ze správního spisu přitom vyplývá, že žalovaný si jako podklad rozhodnutí opatřil Informaci MZV ze dne 25. 2. 2010, č. j. 96078/2010-LPTP, informaci MZV ze dne 13. 6. 2012, č. j. 95989/2012-LPTP, a Společnou zprávu vypracovanou v rámci spolupráce azylových úřadů Německa, Rakouska a Švýcarska z června roku 2011. Z tohoto seznamu je zřejmé, že převážná část použitých materiálů pocházela z doby ne příliš vzdálené době rozhodování.

Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že řízení před správním orgánem, jakož i řízení před soudem, byla zatížena vadou, neboť mu nebylo doručeno žalobou napadené rozhodnutí, resp. rozsudek krajského soudu, v překladu do gruzínskému jazyka, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 21. 7. 2005, č. j. 4 Azs 365/2004 - 35, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož soud ani správní orgán není povinen zasílat účastníku řízení překlad rozhodnutí či jiných písemností v jiném jazyce.

Ohledně námitky stěžovatele, že jeho věk a zdravotní problémy odůvodňují udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, poukazuje Nejvyšší správní soud zejména na svůj rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „*smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z karet předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu.*“

V rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 - 48, dostupném na www.nssoud.cz, pak soud dospěl k závěru, že „[a]zyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu. V otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba, včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III. ÚS 101/95).“

Podle názoru Nejvyššího správního soudu se žalovaný dostatečně vypořádal s posouzením, zda aktuální zdravotní problémy stěžovatele, spočívající především v komplikacích spojených s onemocněním diabetes mellitus II. typu, zakládají důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný naplnění těchto důvodů neshledal a tento závěr řádně

odůvodnil, přičemž krajský soud dospěl ke správnému závěru, že v postupu žalovaného nelze spatřovat nezákonnost ani procesní pochybení.

Nejvyšší správní soud závěrem znovu poukazuje na to, že pokud správní orgán rozhoduje v režimu správního uvážení, je jeho rozhodnutí přezkoumatelné jen v omezeném rozsahu. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje např. na svůj rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 - 38, dostupný na www.nssoud.cz, podle něhož „[na] udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“

S ohledem na všechna výše uvedená rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud správně posoudil rozhodnutí žalovaného jako zákonu odpovídající. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 120 a § 60 odst. 3 věty první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl pro řízení před krajským soudem ustanoven soudem zástupcem advokát; podle § 35 odst. 8 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, že byl účastníku řízení soudem ustanoven zástupce, platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.). Výše odměny advokáta byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a to za dva úkony právní služby spočívající v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu ze dne 19. 12. 2013 a v doplnění kasační stížnosti ze dne 30. 12. 2013, a dva s tím související režijní paušály, tedy ve výši 2 x 3.100 Kč a 2 x 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. c) a d), § 13 odst. 3 citované vyhlášky], celkem 6.800 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu